

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. L. P.-V.**
zastoupen JUDr. Milanem Štembergem, advokátem
se sídlem Cyrila Boudy 1444, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2023, č. j. KUKHK-41022/DS/2022/Kj

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2023, č. j. KUKHK-41022/DS/2022/Kj, a rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 5. října 2022, č. j. OD/34012/2022, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 872,78 Kč, k rukám zástupce žalobce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále také jen „MěÚ“), ze dne 5. 10. 2022, č. j.

OD/34012/2022, jímž zastavil řízení pro zjevnou právní nepřípustnost podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „správní řád“), ve věci žádosti o poskytnutí informací z registru vozidel a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Na MěÚ se obrátil se žádostí o sdělení totožnosti vlastníků a provozovatelů 20 vozidel, která v žádosti označil. Důvodem žádosti byly pohledávky společnosti PULA PARKING D.O.O. (dále také jen „Společnost“), jíž žalobce zastupuje a která je městem Pula pověřena k výběru poplatků za parkování. Dále k tomu žalobce uvedl, že uvedená vozidla byla zachycena zaparkovaná ve městě Pula bez toho, aby jejich vlastníci či provozovatelé uhradili příslušné poplatky za parkování, k tomu připojil fotografie daných vozidel. Jeho žádosti nebylo shora uvedenými rozhodnutími vyhověno. Následně se dostal k žalobním bodům.
3. Prvním žalobním bodem bylo tvrzení, že žalované rozhodnutí je postaveno na závěrech, které správní orgán prvního stupně neuvádí a ani o nich neprovedl žádnou úvahu. Předně prvoinstanční správní orgán nezaložil své rozhodnutí na ustanovení § 5 odst. 7 zákona č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o podmínkách provozu“), ale na tom, že se žalobce domáhal mezinárodní spolupráce ve věcech trestních. Správní orgán prvního stupně tudíž vůbec nezkoumal, zda má žalobce na vydání požadovaných údajů právní zájem, neboť žádost vyhodnotil jako nepřípustnou. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na správnost úvahy prvoinstančního správního orgánu, poukázal tak na závěry neexistující.
4. Dále žalobce poznamenal, že úvaha žalovaného týkající se právního zájmu žalobce byla uvedena pouze v následujícím rozsahu: „*V daném případě bylo jako právní zájem uvedeno vymáhání pohledávky za parkování v létě roku 2021. Správní orgán shledal, že právní zájem nebyl prokázán.*“ Takovou úvahu považoval žalobce za příliš stručnou, a proto je podle něj napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. V dalším žalobním bodě žalobce tvrdil, že správní orgán prvního stupně založil své rozhodnutí na tvrzení, že se jedná o mezinárodní spolupráci ve věcech trestních. K tomuto závěru se nicméně žalovaný nevyjádřil. Podle žalobce je pak závěr o mezinárodní spolupráci ve věcech trestních absurdní. Žalobce ani netvrdil, že je nadán veřejnou mocí. Prokázal toliko, že je v souladu s Chorvatskými předpisy oprávněn k výběru parkovného, a tudíž osoby, které parkovné nezaplatily, jsou jeho dlužníky. Úvaha o trestněprávním charakteru byla zcela zjevně smyšlena správním orgánem prvního stupně.
6. Zásadní ale bylo, že tvrzený důvod o zjevné právní nepřípustnosti žádosti není v napadeném rozhodnutí nikterak hodnocen. Napadené rozhodnutí se tedy s odvolacími argumenty vůbec nevypořádalo a je založeno na zcela nové úvaze, která nebyla správním orgánem prvního stupně učiněna.
7. V posledním žalobním bodě pak žalobce tvrdil, že byly splněny všechny předpoklady pro to, aby bylo jeho žádosti vyhověno, přičemž věcně jeho žádost správní orgány nepřezkoumaly. Domníval se, že podle ustanovení § 5 odst. 7 zákona o podmínkách

provozu budou údaje z registru vozidel poskytnuty osobě, která prokáže právní zájem. Právní zájem žalobce spatřoval v tom, že provozovatelé označených vozidel jsou dlužníky klienta žalobce. Tuto pohledávku pak nemůže žalobce vymáhat, bez toho aniž by znal jméno a adresu jednotlivých provozovatelů.

8. K tomu žalobce prokázal plnou moc k zastupování Společnosti, oprávnění k výběru parkovného a nakonec i fotografie předmětných vozidel s uvedením místa a času, kde k parkování došlo.
9. Vzhledem k shora uvedenému považoval napadené rozhodnutí za zmatečné a nezákonné, a proto navrhnul, aby obě rozhodnutí správních orgánů byla zrušena a věc vrácena MěÚ k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval dle platných právních předpisů, neboť uvedl, že je možné do zahraničí poskytnout data pouze v souladu s právními předpisy Evropského společenství, k tomu také uvedl výčet dopravních deliktů, kterých se úprava týká. S takovým postupem se žalovaný ztotožnil.
11. Dále uvedl, že registr silničních vozidel je neveřejným registrem a zjišťovat provozovatele a vlastníka vozidel je v souvislosti s provozem vozidla umožněno pouze kompetentním subjektům, jako např. Policii ČR, obecní policii a správním orgánům. Právní zájem se podle žalovaného prokazuje zmocněním právního předpisu platného na území České republiky, nikoliv jiného členského státu Evropské unie.
12. V projednávaném případě podle žalovaného nebyla doložena existence právního zájmu žadatele v souladu se zákonem. Existence civilní pohledávky není důvodem poskytnutí požadovaných údajů.
13. Podle žalovaného upravuje poskytování údajů z registru vozidel zákon o podmínkách provozu. Pojem „právní zájem“ není ale v žádném právním předpise jednoznačně definován, lze jej vyložit jako oprávněný zájem žadatele zjistit z různých důvodů potřebné údaje k věci či osobě, k níž má nějaký vztah. Konečné posouzení toho, zda žadatel osvědčil právní zájem či nikoliv, záleží vždy na posouzení konkrétního správního orgánu. V tomto případě žalovaný shledal, že právní zájem nebyl prokázán.
14. Nakonec uvedl, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti a napadené rozhodnutí považoval za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. S ohledem na to navrhnul, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Jednání

15. Předně krajský soud uvádí, že žalovaný se z jednání konaného dne 13. 6. 2023 omluvil přípisem ze dne 9. 6. 2023.
16. Při jednání zástupce žalobce uvedl, že postup žalovaného je věcně zcela nepřípustný. Dále uvedl, že nemá jinou možnost jak hájit svoje legitimní právní zájmy než získat údaje z registru vozidel. Domníval se, že tuto možnost mu žalovaný odpírá v rozporu s právem.

17. Závěrem dodal, že žaloba byla podána důvodně z toho důvodu, že pohledávka byla dostatečným způsobem prokázána. Pokud by existoval spor o existenci pohledávky, ten by náležel do civilního řízení. Indicie o tom, že pohledávky existují a jsou důvodné, jsou podle něj natolik silné, že není důvod údaje z registru vozidel neposkytnout, zejména když nejde o údaje bezprostředně ohrožující osoby, kterých se týkají.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci usoudil následovně.
19. Nejprve ze správního spisu ověřil následující skutečnosti. Žalobce podal žádost o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel ze dne 23. 9. 2022 k MěÚ. Dožadoval se sdělení jmen, příjmení, data narození a trvalého pobytu vlastníků či provozovatelů vozidel, k nimž v žádosti uvedl 20 registračních značek. Dále přiložil disk, na němž byla předmětná vozidla zdokumentována, jak parkují ve městě Pula. K žádosti také dodal, že jeho právní zájem spočívá ve vymáhání pohledávky z nezaplaceného parkovného.
20. Dne 5. 10. 2022 vydal MěÚ usnesení, jímž řízení zastavil pro zjevnou právní nepřípustnost dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu s odůvodněním, že podle rozhodnutí Rady 2008/615/SVV ze dne 23. 6. 2008 o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti, a podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/413/EU ze dne 11. 3. 2015 o usnadnění přeshraniční výměny informací o dopravních deliktech v oblasti bezpečnosti silničního provozu, je možné do zahraničí poskytnout data pouze v rámci dopravních deliktů. Tyto delikty následně taxativně MěÚ vyjmenoval s tím, že nezaplacení poplatku za parkování se mezi nimi nevyskytuje.
21. Odvolání žalobce ze dne 21. 10. 2022 bylo následně zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím s argumentací, že nebyla doložena existence právního zájmu v souladu se zákonem. Existence civilní pohledávky podle žalovaného nebyla důvodem pro poskytnutí požadovaných údajů. Jako příklad právního zájmu pak uvedl např. jednání s Českou kanceláří pojistitelů nebo získání přehledu o vozidlech registrovaných na žadatele.
22. Žalovaný také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019 – 56, když akcentoval jeho závěr, že registrační značka je osobním údajem. Závěrem v napadeném rozhodnutí dodal, že pojem „právní zájem“ není jednoznačně definován, ale lze jej vyložit jako oprávněný zájem žadatele zjistit z různých důvodů potřebné údaje k věci či osobě, k níž má nějaký vztah. V daném případě správní orgány shledaly, že právní zájem nebyl prokázán.
23. Dále se zdejší soud bude zabývat právním hodnocením případu. Důvodnost předmětné žádosti je nutno posuzovat ve světle ustanovení § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou působností poskytne na žádost údaje z registru silničních vozidel fyzické nebo právnické osobě, která prokáže právní zájem na poskytnutí údajů; právní zájem neprokazuje vlastník nebo provozovatel silničního vozidla, jedná-li se o údaje k tomuto vozidlu.
24. Nejprve považuje krajský soud za vhodné vypořádat námitku o nepřiléhající právní úpravě, jež na projednáváný případ aplikoval MěÚ. Krajský soud musí dát za pravdu

- žalobci v tom, že předpisy Evropské unie aplikované prvoinstančním správním orgánem nejsou na případ vůbec přílehlavé. Tyto předpisy se totiž týkají případů tzv. přeshraniční spolupráce ve věcech trestních. Jinými slovy podle těchto předpisů se vydávají údaje z registru vozidel orgánům veřejné moci jiných členských států Evropské unie. Žalobce ve své žádosti netvrdil, že údaje žádá za účelem trestního nebo přestupkového řízení, ani nijak netvrdil, že je orgánem veřejné moci. Ve své žádosti výslovně uváděl, že o údaje žádá ve smyslu zákona o podmínkách provozu za účelem vymáhání soukromoprávní pohledávky. Zdejší soud tak uzavírá, že MěÚ na případ aplikoval právní úpravu, která na něj vůbec nedopadala a podle které ani nemohl dospět k relevantnímu závěru, zda požadované údaje žalobci sdělí či nikoliv. Nebylo tedy vůbec na místě řízení zastavovat s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
25. V souvislosti s tím krajský soud poznamenává, že s přihlédnutím k tomu, že správní orgán prvního stupně věc meritorně neprojednal, protože řízení zastavil, meritorní posouzení existence či neexistence právního zájmu ze strany žalovaného bylo nad rámec podaného odvolání. Žalovaný měl pouze posoudit, zda MěÚ řízení zastavil v souladu se zákonem či nikoliv. Jinými slovy měl přezkoumat, zda obстоjí závěr o zjevné právní nepřijatelnosti podané žádosti.
26. Žalovaný se této problematice v podstatě vyhnul a posoudil žádost (nově) s ohledem na existenci § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu. I kdyby krajský soud připustil, že by takový postup byl možný s akcentem na zásadu jednotnosti správního řízení, kdy rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, přes to k nápravě pochybení prvoinstančního správního orgánu v důsledku nedošlo. Žalovaný totiž na věc sice správně aplikoval shora citované ustanovení (na místo MěÚ odkazovaných předpisů Evropské unie), ale svůj závěr, že nebyla doložena existence právního zájmu žadatele na poskytnutí požadovaných informací, odůvodnil způsobem naprosto nedostatečným. A to pouhým stručným konstatováním, že „nebyla doložena existence právního zájmu žadatele v souladu se zákonem“ a „správní orgán shledal, že právní zájem nebyl prokázán.“ Právě absence jakékoliv hlubší úvahy o tom, z jakého důvodu k tomuto závěru žalovaný dospěl, způsobuje vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
27. Ani odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019 -56, tato vada zhojena být nemohla. Dle závěrů tohoto rozsudku „*poskytnutí osobních údajů žadateli při vyřízení jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, může být nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. pouze tehdy, pokud je zásah dostatečně individualizován, tj. je-li subjekt údajů pro žadatele bez dostatečných překážek ztotožnitelný. V případě registrační značky vozidla je takovou překážkou povinnost žadatele o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel prokázat právní zájem na jejich získání, což předpokládá existenci užšího vztahu (např. odpovědnostního) mezi danými osobami, nikoliv pouze znalost registrační značky vozidla.*“ A dále z téhož rozsudku: „*Právní úprava poskytování údajů z registru vozidel tak představuje dostatečnou překážku tomu, aby jakákoliv třetí osoba s pouhou znalostí registrační značky vozidla ztotožnila konkrétního vlastníka či provozovatele. K tomu musí existovat jiný kvalifikovaný zájem, než je toliko samotná znalost registrační značky.*“
28. Není tak sporu o tom, že registrační značka je osobním údajem, v uvedeném rozsudku ale Nejvyšší správní soud došel rovněž k závěru relevantnímu pro posuzovanou věc, a to že právní úprava obsažená v § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu

poskytuje dostatečnou překážku pro to, aby údaje z registru silničních vozidel mohla získat osoba na základě pouhé znalosti registrační značky. Ke znalosti registrační značky se totiž musí přidat další podmínka, a to je právě „právní zájem“ žadatele, který i podle Nejvyššího správního soudu může spočívat například v odpovědnostním vztahu mezi žadatelem a osobou, jíž se požadované údaje týkají.

29. Dle názoru zdejšího soudu právě tak je tomu i v projednávaném případě. Žalobce totiž přílohami své žádosti o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel (viz bod 19. tohoto rozsudku) dostatečným způsobem osvědčil, že mezi ním, respektive Společností, která jej pověřila, a osobami, jichž se požadované údaje týkají, existuje určitý soukromoprávní vztah. Přestože tedy krajský soud shora uzavřel, že závěr žalovaného, že právní zájem na poskytnutí informací z registru silničních vozidel neshledal, nebyl přezkoumatelným způsobem odůvodněn, dospěl na základě obsahu správního spisu, který měl k dispozici, k závěru, že shora uvedený (a osvědčený) právní vztah spočívající v pohledávce žadatele za osobou, o jejíž údaje z registru silničních vozidel žadatel žádá, představuje právní zájem odůvodňující poskytnutí údajů z registru silničních vozidel ve smyslu ustanovení § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu. V projednávaném případě tak bylo na místě, aby MěÚ požadované údaje žalobci vydal.
30. Krajský soud tak za využití ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil obě správní rozhodnutí (žalované pro vady řízení a nezákonnost, prvoinstanční pro nezákonnost) s tím, že v dalším řízení bude povinností správních orgánů posoudit projednávanou věc na základě správné právní úpravy, tj. dle § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu, a svá rozhodnutí řádně odůvodnit dle § 68 odst. 3 správního řádu. Nezmění-li se pak v dalším řízení zásadním způsobem skutkové okolnosti projednávané věci, bude povinností MěÚ předmětné žádosti žalobce o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel vyhovět.

VI. Náklady řízení

31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty sestávají z odměny jeho zástupce, který je advokátem, včetně jeho režijních výloh (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Tuto odměnu si zástupce žalobce vyúčtoval v podání ze dne 14. 6. 2023.
33. Zástupce žalobce má nárok na:
- odměnu dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „AT“), tedy na odměnu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci a účast na jednání soudu ve věci samé dne 13. 6. 2023) po 3 100 Kč, tj. **9 300 Kč**, včetně 3 paušálních částek náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, tj. **900 Kč**,
34. Zástupce účastníka vyúčtoval také cestovné a promeškaný čas dle ustanovení § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. a) AT, spočívající v cestě na trase Kladno – Hradec Králové a zpět

ve výši **2.918 Kč**. S ohledem na doložení technického průkazu vozidla mu zdejší soud i tuto položku v plném rozsahu uznal.

35. Konečně právní zástupce žalobce také doložil, že je plátcem DPH, tudíž mu dle ustanovení § 14a odst. 1 AT přísluší náhrada této daně z částky 13 118 Kč, tj. **2 754,78 Kč**.
36. Právní zástupce žalobce také ve svém vyčíslení uvedl soudní poplatek. Žalobce tento poplatek ve výši **3 000 Kč**, za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, složil a soud mu jeho náhradu v plné výši uznal. Soudní poplatek nepodléhá DPH.
37. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **18 872,78 Kč**.
38. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. června 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu